

Sygn. akt: I C 1085/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.C.A. z siedzibą w Luksemburgu

przeciwko Z. S.

o zapłatę

powództwo oddala w całości.

Sygn. akt I C 1085/18

UZASADNIENIE

Powód (...) S.C.A. z siedzibą w Luksemburgu wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. S. kwoty 375,00 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od 24.09.2015r. do dnia 31.12.2015r. i odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Podniósł, że pożyczkodawca zawarł z pozwanym dnia 24.08.2015r. umowę pożyczki. Pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki do dnia 23.09.2015r. pozwany nie dokonał w terminie zwrotu pożyczki, co spowodowało powstanie zadłużenia, wynoszącego na dzień wniesienia pozwu 375,00 zł. Na kwotę dochodzonego roszczenia składa się kwota 300,00 zł udzielonej pożyczki i prowizja w wysokości 75,00 zł. Powód nabył tę wierzytelność w drodze umowy cesji i poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności w dniu 2017.07.10/.

Pozwany Z. S., zawiadomiony o terminie nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Do pozwu został załączony wyciąg zawierający dane pozwanego, z którego wynika, że pozwany miał dnia 24.08.2015r. zawrzeć umowę nr (...). Data wymagalności została wskazana na 23.09.2015r. wartość wierzytelności na dzień 09.03.2017r. miała wynosić 300,00 zł kapitału oraz 75,00 zł prowizji (wyciąg - k. 18). Dalej została przedłożona kserokopia umowy określającej warunki udzielania pożyczek gotówkowych, która miała zostać zawarta dnia 24.08.2015r. pomiędzy (...) sp. z o.o. a Z. S. (kserokopia umowy - k. 19-20), kopia z wyciągu z konta w Banku (...) z informacją o akceptacji przez pozwanego warunków umowy (...) i przelewem na kwotę 0,01 zł (k. 22), kopia wyciągu

z konta w Banku (...) z informacją o wypłacie na rzecz pozwanego kwoty 300,00 zł zgodnie z umową nr (...) (k. 23) oraz kopia skierowanego przez powoda do pozwanego wezwania do zapłaty kwoty 375 zł z dnia 10.07.2017r. (k. 24).

Powództwo nie jest zasadne.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu roszczenie względem pozwanego zgłoszone w pozwie, w szczególności nie wykazał nabycia wierzytelności oraz jej istnienia.

Powód nie przedstawił dokumentów wykazujących jego następstwo prawne, ani potwierdzających fakt istnienia wierzytelności poprzednika prawnego powoda wobec pozwanego. W szczególności powód nie przedłożył umowy pożyczki z dnia 24.08.2015r. o nr (...), która miała zostać zawarta przez pozwanego. W tej sytuacji nie jest możliwa weryfikacja czy i z kim została przez pozwanego zawarta taka umowa, jakie były jej warunki oraz jaki był termin wymagalności zobowiązania pozwanego. Dowodem zawarcia w/w umowy pożyczki nie jest Umowa określająca warunki udzielania pożyczek gotówkowych z dnia 24.08.2015r. pomiędzy pozwanym a (...) sp. z o.o. W szczególności brak jakiegokolwiek dowodu zawarcia przez pozwanego tej umowy, tj. złożenia przez pozwanego stosownego oświadczenia woli w tym zakresie. Przedłożona kserokopia nie zawiera podpisów stron umowy, a brak jakiegokolwiek dowodu by oświadczenie pozwanego zostało złożone w innej formie. Dowodem zawarcia umowy pożyczki nie jest kopia wyciągu z rachunku bankowego w Banku (...), potwierdzającego wpłatę przez pozwanego kwoty 0,01 zł (k. 22) ani też potwierdzającego dokonanie wypłaty na rzecz pozwanego kwoty 300,00 zł (k. 23). Z żadnej z tych kserokopii nie wynika bowiem do kogo należał rachunek bankowy, na który dokonano wpłaty 0,01 zł i z którego dokonano wypłaty 300,00 zł. Wpłata przez pozwanego kwoty 0,01 zł dotyczy umowy o innym numerze niż wskazany w potwierdzeniu wypłaty na jego rzecz kwoty 300,00 zł. Z przedłożonych potwierdzeń nie wynika jakkolwiek ich związek z Umową określającą warunki udzielania pożyczek gotówkowych (k. 19-20).

Dowodem istnienia zobowiązania pozwanego oraz legitymacji czynnej powoda nie jest także wyciąg (k. 18), który jako jedyny został potwierdzony za zgodność z oryginałem. Brak na nim jakichkolwiek danych, iż jest to dokument związany z jakąkolwiek umową, w szczególności umową cesji wierzytelności zawartą przez powoda. Nie wynika z niego kto był drugą stroną umowy cesji. Nie wynika z niego także, kto był pożyczkodawcą pozwanego. Powód, powołując się na zawartą przez siebie umowę cesji wierzytelności z dnia 28.12.2016r. (pismo – k. 16), nie przedłożył takiej umowy. Tym samym brak dowodu jej zawarcia. Brak dowodu, iż jej stroną był powód a zbywcą wierzytelności pożyczkodawca pozwanego.

W tych okolicznościach należało skonstatować, iż powód nie udowodnił istnienia zobowiązania pozwanego, jego wysokości i daty wymagalności, a nade wszystko nie wykazał swojej legitymacji czynnej w sprawie. Powyższe skutkuje oddaleniem powództwa.

Należy także wskazać, iż za wyjątkiem wyciągu (k. 18), żadna z przedłożonych przez pełn. powoda kserokopii nie została potwierdzona za zgodność z oryginałem w szczególności w sposób przewidziany w art. 129§2 k.p.c.,

W myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie jego oryginał ewentualnie jego odpis sporządzony zgodnie z wymogami art. 129§2 k.p.c. Kserokopia niepotwierdzona we wskazany sposób, nie stanowi dokumentu, a jedynie uprawdopodobnia istnienie dokumentu. Brak poświadczenia o jakim mowa w art. 129§2 k.p.c., uniemożliwia także przyjęcie domniemania zgodności kserokopii z oryginałem dokumentu. Z kolei pismo, które nie może być uznane za dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z przedłożonych kserokopii dokumentów.

Jak już wskazano, złożone przez powoda kserokopie nie zostały poświadczony za zgodność z oryginałem, stąd nie mogą być uznane za wiarygodne dowody pozwalające na ustalenie istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia powoda dochodzonego pozwem oraz przysługującej mu w sprawie legitymacji czynnej.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie natomiast z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Nie można było również uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeniom powoda przez pozwanego, nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obciążenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07).

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.